

સુપ્રભાતમ્
સુરેષા પ્રા. ભટ્ટ
079-23226251

સલામી સવારની..
બધા પક્ષને આવી છે આંચ કોઈ બોલવું નથી!
ઉદ્યોગોથી લીધી છે લાંચ સત્ય કોઈ તોલવું નથી!
દાંડમાં ગાડું કાળાં નાણાંજી આબર સૌની ટાંચમાં -
ચાંચમાં છે ચૂંટણી ને મોઢું ખોઈ ખોલવું નથી!
(દુઃખ છે પેટ ને ફૂટે વિરોધ)

લીધું ભીંસમાં,
નાણાના અજગરે -
બેઠકનું તંત્ર...
(બેઠકની 'કરોડ' ભાંગી!)
(પગાર વધારો માગે, તક છે)

કરે કાયદા,
સાંધે વારંવાર ત્યાં -
વૂટે છે તેર...
(રિઝર્વ બેઠકના ફતવા)

હાઈકુ

ચિંતન
ન મહારાજ હાસ: કર્તવ્ય:
મહાજનનો પરિહાસ ન કરો.
ઉપરોક્ત શ્લોક યાજ્ઞક્ય સૂત્રમાંથી લેવામાં આવેલ છે. જે સમાજમાં મહાજનોનો પરિહાસ (એમની મજાક) કરવામાં આવે છે અને એમનો આદર કરાતો નથી એ સમાજની ઉન્નતિ ક્યારેક થતી નથી. વિદ્વાન પૂજ્ય હોય છે અને એમની પૂજા કરવી એ પ્રત્યેક મનુષ્યનું કર્તવ્ય છે.
જે વિદ્વાન જ્ઞાની સંત સજ્જન છે તેમનું સમાજમાં પૂજનીય સ્થાન છે. તેમને વિનયપૂર્વક આદર સત્કાર મળવો જોઈએ; પણ આજના યુવાનોને વિદ્વાની સમજ નથી અને એનું મૂલ્ય પણ સમજતા નથી તેથી તેનો ઉપહાસ પણ કરે છે.
જે સમાજમાં જ્ઞાની પંડિતોનું માન સન્માન થતું નથી કે સચવાતું નથી એ સમાજની ઉન્નતિ થતી નથી પરંતુ પતન થાય છે.
સમાજની પ્રત્યેક વ્યક્તિનું એ પરમ કર્તવ્ય છે કે વિદ્વાન અને વિદ્વાનું સન્માન કરે અને સાચવે.

- સુવિચાર**
- જે કાર્ય કરતા મનમાં આનંદ વ્યાપી જાય એ ધર્મ અને જે કાર્ય કરતાં મનમાં ગ્લાનિ વ્યાપી જાય એ અધર્મ - જનકવ્યાસ
 - પોતાનાથી વધુ સ્માર્ટ કે બુદ્ધિશાળી હોય એનો સંગ કરવો અને એમને આજુબાજુ રાખવા કે એમની આજુબાજુ રહેવું - એન્ડ્રુ કાર્નેગી
 - ઠગલાઓ રેસામાંથી મોઢું દોરવું બને છે, ભૂલો આ રેસાઓ જેવી છે - વિક્ટર હ્યુગો
 - માણસ ઉડાડે માખી, માણસને ઉડાડે તુમાખી - એસ. ભદ્રાચાર્ય
 - ગુપ્તચરની માહિતી વિના યુદ્ધમાં ઉતરવું એ બોલિંગ્સ રીંગમાં આંખે પાટા બાંધીને ઉતરવા સમાન છે - જનરલ માલોક્ષા
 - ગરીબની સૌથી નિરાંતની વાત એ છે કે પોતાનું સુખ ઝૂંટવાઈ જવાની ફિકરમાં હોતો નથી - ડો. ચંદ્રકાન્ત મહેતા
 - આજનું ઔષધ: મેથીનો ભૂકો ગોળના પાણી સાથે લેવાથી કબજાબાતમાં રાહત થાય છે (સંકલન: દિપક વી. આસરા)

બોધકથા
‘રામચરિત માનસ’માં તુલસીદાસજીએ કહ્યું છે ‘સિયારામ મય સબ જગ જાની કરઈ પ્રનામ સબ સન્માની’ વિષ્ણુના બધાં પ્રાણીને પ્રભુમય સમજે એ જ સાચો સંત - બિમાર અપંગ આંખલો હોય કે સમૃદ્ધ શેઠ એની આંખે - હૃદયે બધા સરખા!
રામકૃષ્ણ પરમહંસ એકદમ જતા હતા ત્યારે એક ઘોડાગાડીવાળો પોતાના ઘોડાને ખૂબ ખરાબ રીતે ચાબુકે ચાબુકે ફટકારતો હતો - રામકૃષ્ણ પરમહંસથી આ જોવાયું નહીં - એમના હૃદયમાં કંપારી છૂટી આંખે આંસુ છલક્યાં દોડતાં દોડતાં ઘોડાવાળાનો ચાબુકવાળો હાથ પકડી લીધો - કહ્યું, ‘ભાઈ આ તો પશુ છે એણે કંઈક ભૂલ કરી હશે - તારી આજ્ઞા નહીં માની હોય પણ તું એને માફ કરી દે - એને સમજ નથી માટે તું ‘ફટકાર’ નહીં - ઘોડાવાળો તાડુક્યો - બાબા! આ ઘોડો મારો છે અને ચાબુક પણ, હું મારા ઘોડાને માફ એમાં તને શું તકલીફ થાય છે!
પરમહંસે પીઠ પરથી ખેસ ખસેડી કહ્યું, તો ભાઈ તે ઘોડાને જેટલાં ચાબુક માર્યાં છે તેના ચાબુક મારી પીઠ પર ઉઠેલા લીસોટાના સોડથી ગણી લે! ઘોડાવાળાએ ઉઠેલું લોહી જોયું. રામકૃષ્ણને પગે પડી રી પડ્યો.

રાજસ્થાનના સુપ્રસિદ્ધ ક્રાંતિકારી કવિ કેસરીસિંહજી બારહક (૧૮૦૨-૧૯૪૧) મા જગદેબાને પ્રાર્થના કરતા લખે છે:
સંતાન સચ્ચે અભય હો
તેરેહી તારન તરની હમ
સામથઈ મા કર સકે
યહ સિધ્ધ ચારન બરન હમ
બહોત સોયે ગાઠ નિંદ્રા
ચાહતે જાગરન હમ
સ્વાતંત્ર્યકી તુ મહાસાગર
તેરે હી હૈ નિરજરન હમ.
વીરતા અને સામર્થ્યના આજીવન ઉપાસક ક્રાંતિકારી કવિ કેસરીસિંહજી (રાજસ્થાન) જગતજનની પાસે સ્વતંત્રતા - સ્વાધિનતાની માગણી કરે છે. સ્વાધિનતાનું સ્વપ્ન લઈને જીવી જનાર વ્યક્તિને સત્ય તથા અભયના માર્ગે ડગ ભરવા પડે છે તેની કવિને પ્રતિષ્ઠિત છે. આ માર્ગે જવાના જોખમોથી કવિ પૂર્ણતઃ વાકેફ છે. છતાં પણ મનમાં આવું મોટા ગજાનું વીર સ્વપ્ન છે. જેની સામે સંઘર્ષમાં ઉતરવાનું છે તે દુનિયાની તે સમયની સૌથી શક્તિશાળી બ્રિટીશ સત્તા છે. સ્વાધિનતા મેળવવાની લડત આવા શક્તિશાળી શાસન સામે કરવાની છે. આ માટે સર્વસ્વનું બલિદાન આપવાની આ કાંતદ્રષ્ટા કવિની સંપૂર્ણ તૈયારી છે. પોતાના લઘુબંધુ તથા પ્રિય યુવાન પુત્રને સંઘર્ષની આ પાવક યજ્ઞની વેદીમાં બલિદાન તરીકે હોમી દેવાના સમયે પણ કવિ વિચલિત થયા નથી. રંજ અનુભવતા નથી. ઈશાની પ્રેરણાથી કર્તવ્ય નિભાવીને પરમ પિતાના શરણે જવાની આ જાજવલ્યના અભિલાષા છે.
સામ્રાજ્ય શક્તિ શત્રુ વહી સર્વસ્વ થા સો ગઠ ગયા,
પ્રિય વીર પુત્ર પ્રતાપ સા વેદી બલિ પર ચઢ ગયા!
ભાત જોરાવર હુવા પ્યારા

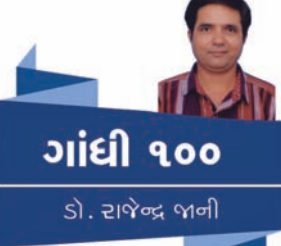
પગ પગ ભમ્યા પહાડ : ધરા છાંડ રાખ્યો ધરમ

નિછાવર પથ વહી,
પતિત-પાવન દીનબંધો!
શરણ ઈક તેરી ગહી

સ્વાતંત્ર્ય સંગ્રામની વેદી પર અનેક વીરોના ઉજવળ બલિદાનો દેવામાં આવ્યા તેમાં રાજસ્થાનના આ ચારણ કવિ કેસરીસિંહજીનું ચરિત્ર અગ્રસ્થાને જળહળે છે. આ વીર કુટુંબની ગાથા સિવાય રાજસ્થાનના સ્વાતંત્ર્ય સંગ્રામનો પૂર્ણ ઇતિહાસ આલેખી શકાય તેમ નથી. કેસરીસિંહજી ઉચ્ચ કોટીના વિદ્વાન, શિક્ષણશાસ્ત્રી તેમજ સમાજ સુધારક હતા. તેમની બહુમુખી પ્રતિભા હતી. દેશના અગ્રણી ક્રાંતિકારીઓ જેવા કે શામજી કૃષ્ણવર્મા, રાસબીહારી બોઝ, લાલા હરદયાલ વગેરે સાથે તેમનો જીવંત સંપર્ક હતો. કવિરાજના પિતા કૃષ્ણસિંહ બારહક મહર્ષિ દયાનંદના પટ્ટશી છે. સ્વાધિનતા અને બલિદાનના કદીન સંસ્કાર પિતા તરફથી કેસરીસિંહજીને મળેલા છે. કેસરીસિંહજીની શિક્ષા પર વિશેષ ધ્યાન પિતા તથા તેમના મામાએ આપેલું છે. ઠાકુર કેસરીસિંહજી સંસ્કૃત ઉપરાંત પ્રાકૃત, પાલી, બંગાળી, હિન્દી, મરાઠી તથા ગુજરાતી ભાષાઓનું અધ્યયન કરે છે. શાસન તથા વારસામાં મળેલા સંસ્કારોના વિશાળ અનુભવથી સમજણ અને જ્ઞાનના અનેક શિખરો તેમણે સર કરેલા છે. મેવાડ રાજ્યની રાજકીય સેવામાં ઠાકુર સાહેબે હંમેશા ન્યાય તથા રાજ્યના ઉજળા ઇતિહાસનું ગૌરવ જળવાઈ રહે તેવા પ્રયાસો કરેલા છે. પંડિત શામજી કૃષ્ણવર્મા જેવા વિચક્ષણ ક્રાંતિકારીની સેવાઓ મેવાડને મળે તે વિચારને વાસ્તવિકતામાં બદલવા પાછળ ઠાકુર સાહેબની દીર્ઘદૃષ્ટિ હતી. પરંતુ આ બધી હરકતોથી તેઓ અંગ્રેજ અધિકારીઓની આંખમાં કણાની જેમ હંમેશા ખટકતા રહેતા હતા.
લોઈ કર્ઝને ગણતરીપૂર્વક ૧૯૦૩ માં દિલ્હી દરબારનું આયોજન

કર્યું હતું. નિમંત્રણનો સ્વીકાર મેવાડના રાજવી કરે તથા હાજર રહે તેવી બ્રિટીશ હકૂમતની મહેચ્છા હતી. સ્વાધિનતા પ્રેમી અનેક નાગરિકો મેવાડ આ દરબારમાં હાજર રહી કુરનીસ બજાવે તે પસંદ ન હતું. આથી તેઓએ આ વાત કવિ ઠાકુર કેસરીસિંહજીના ધ્યાને મૂકી. રાજ્યકવિએ આપનારી આપતિઓનો વિચાર કર્યા સિવાય રાજવીને કેટલાક દોહા (સોરઠા) લખી મોકલ્યા. રાજવીને આ દોહા વાંચ્યા પછી દિલ્હી દરબારમાં હાજર થવું ઉચિત ન લાગ્યું. આ એક ઐતિહાસિક અને રોમાંચકારી ઘટના છે.
૩૧ માર્ચ ૧૯૧૪ના દિવસે બ્રિટીશ સરકાર અનેક પ્રકારના આરોપ મૂકીને રાજનેતિક ધડતર માટે કવિની ધરપકડ કરે છે. કવિની વારસામાં મળેલી સંપૂર્ણ જાગીર જમ કરવામાં આવે છે. વિશાળ પુસ્તકાલય સાથેની તેમની હવેલી ખાલસા કરવામાં આવે છે. સુખી તથા સમૃદ્ધ કુટુંબના સભ્યો એકાએક ઉપર આભ અને નીચે ધરતી એવી કફોડી હાલતમાં આવી જાય છે. ઠાકુર કેસરીસિંહજીના યુવાન ક્રાંતિકારી પુત્ર કુંવર પ્રતાપની ધરપકડ કરીને તેને બરેલી જેલમાં ગોંધી રાખવામાં આવે છે. કુંવર પ્રતાપસિંહ પાસે બંગાળના કેટલાક જાણીતા ક્રાંતિવીરો અંગે માહિતી છે. આ માહિતી કઢાવવા માટે કુંવર પ્રતાપસિંહ પર અમાનુષી યાતના સત્તાવિશે તરફથી ગુજરાતમાં આવે છે. પરંતુ આ અસાધારણ ઢઢ મનોબળ ધરાવતા આ ક્રાંતિવીર પાસેથી કોઈ વિગતો મેળવી શકતા નથી. યુવાન ક્રાંતિકારી કુંવર પ્રતાપ જેલમાં અદમ્ય યાતનાઓ

ભોગવીને આ જગતમાંથી કાયમી મુક્તિ મેળવે છે. અનેક શક્યતાઓથી ભરેલું આ યુવાનનું જીવન અકાળે તથા અન્યાયી રીતે જેલ જીવનના સીતમ સહન કરીને અસ્ત પામે છે. પ્રસિદ્ધ ક્રાંતિકારી રાસબીહારી બોઝ લખે છે કે કેસરીસિંહે પોતાનું કહી શકાય તેવું સર્વસ્વ મુક્તિ સંગ્રામની વેદી પર અર્પણ કર્યું છે. ઠાકુર સાહેબે પોતાની જાત ઉપરાંત પોતાના લઘુબંધુ, પુત્ર તેમજ જમાઈને મુક્તિ સંગ્રામમાં હોમીને અસાધારણ વીરતા તેમજ ઢઢતાનું દર્શન કરાવેલું છે. આવા ઉદાહરણો ઇતિહાસમાં જવલ્લે જ જોવા મળે છે. ૦૬ ઓક્ટોબર-૧૯૧૪ના દિવસે ઠાકુર સાહેબને આજીવન કેદની સજા ફરમાવવામાં આવી. સરકાર તરફથી દલીલ તો ખૂબ ભારપૂર્વક એવી કરવામાં આવી હતી કે કવિરાજને મૃત્યુદંડની સજા કરવામાં આવે. પરંતુ તત્કાલીન સુવિખ્યાત બેરિસ્ટર નવાબ હામિદ અલીખાને ઠાકુર સાહેબની નિર્દોષતા સાબિત કરવા માટે જુસ્સાપૂર્વકની તથા તર્કબદ્ધ દલીલો રજૂ કરી. આ રજૂઆતને અવગણીને મૃત્યુદંડનો નિર્ણય કરવો તે અદાલત માટે મુશ્કેલ હતું. કેસની સુનાવણીના અંતે ભરી અદાલતમાં ભાવુક બની બારિસ્ટર ખાન સાહેબે પોતાના અસીલનું ઉજવળ જીવન પ્રકાશિત કરવા અદાલતની અનુમતિથી ‘નઝમ’ સંભળાવી.
વો મુલ્કિમ કેસરી જાનો દિલ સે હે દેશકા હામી વો મુલ્કિમ ઉમ્ર જસકી દેશ કી બિદમત મેં ગુઝરી હે વો મુલ્કીમ શાયરે - યકતા સબાંયે જિસકો કહતી હે બદનમેં હડીયા જિતની હે સબ તકલીફે સહતી હે.

ગાંધીજી કહે છે ‘હું’ કમાઈ છું’ તો મદ રોજ ઈશ્વર ઉતારે છે

વ્યક્તિ કે સંસ્થા પાસે વધુ ધન આવે તો પણ ખર્ચ સામે મર્યાદા રાખવી જરૂરી

જાહેર જીવનમાં નાણાં વપરાશની અણિશુદ્ધતા ગાંધીના જીવન સાથે વણાયું હતું. ટ્રસ્ટીશિપના સિદ્ધાંતો થકી વંચિતોના વિકાસ માટેની સમજ આપનાર ગાંધીએ કોઈ પણ જાહેર કાર્યક્રમ પાછળ થયેલા ખર્ચનો હિસાબ આપવાની ખેવના રાખી હતી. જ્યાં જ્યાં વ્યક્તિગત કક્ષાએ કે સહકારી ધોરણે નફો કે આવક વધે અને જે તે સંસ્થા કે વ્યક્તિ પાસે વધુ ધન આવે તો પણ ખર્ચ સામે તેણે મર્યાદા રાખવી જોઈએ. વધુ નફો મળે એટલે વધારે સગવડ ભોગવવી એ સારી નિશાની નથી એમ તેઓ સ્પષ્ટ કરતા હતા.
ખાદીના પ્રચાર પ્રસારની સ્થિતિ અન્ય રાજ્યોની સરખામણીએ ગુજરાતમાં સારી હતી. ખાદી વણાટ અને વેચાણ કરતી દેશભરની પ્રાંતિક સમિતિઓ કરતાં ગુજરાતના ખાદી ભંડારોની સ્થિતિ એ સમયે પણ આજની જેમ સારી હતી. ખાદીના વેચાણ થકી અન્ય રાજ્યોની ખાદી ભંડારો કરતાં ગુજરાતના ખાદી ભંડારો ખાદીની ખપતના કારણે વધુ સમૃદ્ધ હતા. પરિણામે ગુજરાતના ખાદી ભંડારોમાં સાધન સગવડ સહુથી વધારે હતી એ બાબત ગાંધીની નજરમાંથી ચૂકાઈ ન હતી.
ગુજરાતના ખાદી ભંડારો અન્ય રાજ્યના ભંડારો કરતાં ખરચ બાબતમાં સહુથી વધારે સગવડ ભોગવી રહ્યું હતું એ સામે પોતાની નારાજગી વ્યક્ત કરતાં ગાંધી સૂચના કરે છે - ‘આટલી બધી સગવડ કોઈ સંસ્થાને સારું લાભદાયી નથી. જે સંસ્થા પ્રતિષ્ઠા પામી હોય તેવી સંસ્થાઓએ પોતે જ કંજૂસની જેમ રહેવું ઘટે છે ને આવરચક કરતાં એક કોડી પણ વધારે વાપરવી ન જોઈએ. દાન મળ્યું એટલે વાપરી જ નાખવું એવો નિયમ નથી. નિયમ એવો છે કે જરૂર પડે ત્યાં કરોડ માગવા ને વાપરવા; જરૂર ન હોય તો કરોડ મળે તો ય ન વાપરવા.’
ખાદી ભંડારોને વેચાણ થકી મળતી આવક અને શ્રેષ્ઠીઓ દ્વારા મળતા દાનના પરિણામે વિવિધ સગવડો ઊભી કરવા માટે સરળતા રહે છે એવી વાત પ્રત્યે ધ્યાન દોરતા કહે છે ‘ખરચને વિશે ગુજરાત કંઈક બેદરકાર બન્યું હોય દરેક કક્ષાએ

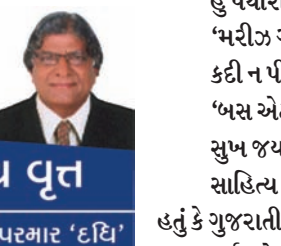
હિસાબ તપાસવો ઘટે છે, ને જ્યાં કાપ મૂકવો ઘટે છે, ને જ્યાં કાપ મૂકવો ઘટે ત્યાં મૂકવો. ઝૂંપડાથી ચલાવાય તો મહેલ ન રચવો. પગવાળા જવાય તો ગાડું ન વાપરવું, ગાડાથી ચાલે તો મોટર ન વાપરવી. આટલી સલાહ પછી ગાંધી વધુ એક સલાહ આપતા કહે છે ‘સારો રસ્તો એ છે કે બધી સમિતિએ પ્રજાના પૈસા બચાવવામાં જાણીતા થયા હોય એવા અનુભવીને પોતાના ચોંપડા બતાવવા અને ટીકા માગવી જોઈએ.’
ગુજરાતની પ્રાંતિક સમિતિઓ જિલ્લા અને તાલુકા સમિતિઓને મદદ કરતી હતી એ સામે તેમણે ચિંતા વ્યક્ત કરતાં પ્રશ્ન કરે છે ‘પ્રાંત જિલ્લાઓને પોષે એનો અર્થ એ થયો કે આપણે પણ ચાલવાને બદલે રૂકબજાણિયાની જેમ માથે ચાલવાનો આરંભ કર્યો. આવો ઊલટો ન્યાય ક્યાં લગી નભે? જો કે કોઈ સમયે અપવાદ પરિસ્થિતિ ઉદ્ભવે એનો વિચાર કરતાં તેઓ કહે છે કોઈ અપવાદ કલ્પી શકું છું. પણ અપવાદ કાયદાને સિદ્ધ કરે છે અપવાદ કાયદો ન બની શકે એવી ચોખવટ તેઓ કરે છે.’
ગાંધીજી કહે છે જાલિમ આપણા તનનો અને ધનનો માલિક થઈ શકે છે, મનનો કદી નહિ. (જાલિમ = આવક, ખર્ચ અને દાન પેટે મળતી રકમના સંદર્ભે છે.) મન સ્વતંત્ર રહી શકે છે એ જ્ઞાનમાંથી સત્યાગ્રહનું શાસ્ત્ર જન્મ પામ્યું છે. સતિનાય કાનૂન ભંગની સફળતાના પાલે આજાદી ઢૂંકડી છે એ વાતનો આજો ઉલ્લેખ તેમની વાતમાં કરતાં મહાત્મા કહે છે ‘ક્રીડીને કણ અને હાથીને મણ ભગવાન રોજ આપે છે. મનુષ્યે પદમાં આવી માન્યું : ‘હું કરું છું, હું કમાઉં છું, હું બાંધુ છું, હું ભાંગુ છું,’ આ મદ રોજ ઈશ્વર ઉતારે છે.
પણ મનુષ્ય પોતાનો વળ છોડતો નથી. સત્યનો આગ્રહ એ મદ ઉતારવા સારું યોજાયેલ વસ્તુ છે એમ પુનઃ સમજાવ્યા વિના મહાત્મા ગાંધી રહી શકતા નથી.
સંદર્ભ : જાહેર ખરચ, ગાંધીજીનો અક્ષરદેહ ભાગ-૪૬, નવજીવન પ્રકાશન, અમદાવાદ)
(લેખક સમાજશાસ્ત્રના અધ્યાપક છે.)

‘મરીઝ’ની શતાબ્દી વંદનાનો કાર્યક્રમ યોજાયો

૨૦૦૯ તેમના વાચકોમાં અતિપ્રિય ગઝલ સંગ્રહો છે. તેમને ‘મરીઝ’ના શેર રજૂ કર્યા :
‘જિંદગીને જીવવાની ફિલસૂફી સમજી લીધી,
જે ખુશી આવી જીવનમાં આપરી સમજી લીધી.’
●●●
‘પ્રેમમાં કંઈ જ અંતરાય નથી,
હો ન હિંમત, તો કંઈ ઉપાય નથી.’
●●●
‘એ સૌથી વધુ ઉચ્ચ તબક્કો છે મિલનનો,
કહેવાનું ઘણું હો, ને કશું યાદ ન આવે.’
ડો. નીતિન વડગામાએ પોતાના વક્તવ્યમાં જણાવ્યું કે વેધકતા, વક્તા અને સરળતાએ ‘મરીઝ’ની ગઝલની ખાસ વિશેષતાઓ છે. વ્યંગ, કટાક્ષ, લય, મય, મદીરા, વિનોદ વગેરેના ચિંતનનું અગાધપણ અને ઊંડાણ ‘મરીઝ’ની ગઝલોના શબ્દ શબ્દમાં ઉજાગર થાય છે. મરીઝના શેર આકર્ષ છે અને દિલને સ્પર્શે છે કારણ કે એ શાશ્વત અને સનાતન સત્યને રજૂ કરે છે અને વેધક અને વ્યંગપૂર્ણ હોવા છતાં સરળ છે અને આ સરળતાની પાછળ ગહનતા પણ છુપાયેલી છે. મરીઝની ગઝલોમાં ભાવસૂચિ, આકર્ષણ, મયપરસ્તી, મયખાના-મદીરા, માનવની વિડંબના, ચિંતનનું ઊંડાણ, કરુણતાનો સૂર અને ભાવનો ભગવો સ્પર્શ પણ છે. પ્રકૃતિ, મૈત્રી, જીવન અને જગત-મૃત્યુ વિષેનું ચિંતન, જીવન - દર્શન - જિંદગીની રૂપલીલાને વર્ણવી શેર રજૂ કરતાં જણાવ્યું :

“આ બધા નિષ્ફળ પ્રસંગો, આ બધા ફિક્કા બનાવો;
થાય છે જો સંકલિત, તો થઈ જાય છે જિંદગી.”
●●●
“એકાદ ખૂણે તો મને રહેવા દે વેનથી,
ઓ જિંદગી તારા હજારો વિભાગ છે.”
●●●
“સુખના પ્રવાહ હોય કે દુઃખના હોય ઊભરા,
શોભે છે જ્યારે એની રજૂઆત ગમે.”
તેમણે વધુમાં જણાવ્યું કે પ્રેમની ત્રિજ્યાની બહાર નીકળીને મરીઝે પ્રકૃતિનું ચિંતન પણ અદ્ભૂત રીતે કરાવ્યું છે. જિંદગીના હજારો વિભાગ છે અને તેના હજારો વિભાગ છે. આ જિંદગી પાણીના પરપોટા જેવી છે એટલે પરપોટાની શણ બંગુરતા મુજબ આ જીવનની શણભંગુરતાનો ક્યારે અંત આવે અને ક્યારે જિંદગીના ધ્યાસનો દોર તૂટે, એ ડર કરતાં, આ જિંદગીના પરપોટાની નજાકતતા અને એના અપ્રતિમ સૌંદર્યને માણીને ભરપૂર મોજ કરી લેવી જોઈએ. એવી જાનદાર ફિલોસોફી ‘મરીઝ’ના શેરના શબ્દોમાંથી ટપકે છે આમ જાતજીવન અને જગત વિશેનું ચિંતન, મરીઝે તેમની ગઝલોમાં બાખૂબી ઉતાર્યું છે.

‘મરીઝ’ના જીવનના વિવિધ પાસાંને અદ્ભૂત રીતે ‘સમગ્ર મરીઝ’ પુસ્તકમાં સુપેરે ઉજાગર કરનાર ડો. રાજેશ વ્યાસ ‘મિસ્કીન’ એ મરીઝના એક અનોખા અને અદ્ભૂત પાસાંને ઉઘાડ આપી ‘મરીઝના ઘર’ વિષે મૂલવણી કરતાં જણાવ્યું કે, મરીઝ એટલે ‘સુરાલય’ - દારૂનું પીઠું અને ‘ઘર’ આ બંનેની વચ્ચે વિસ્તરેલું કલ્પનામય સમગ્ર જીવન. મરીઝની ગઝલોમાં તેમનું ઘર ક્યારેક પ્રિયતમાનું ઘર તો ક્યારેક શરાબીનું ઘર, ક્યારેક દુશ્મનનું ઘર તો ક્યારેક દર્દ-દુઃખનું ઘર, ક્યારેક પતિનું ઘર તો ક્યારેક કિવાદનું ઘર. આમ મરીઝની ગઝલોમાં ‘ઘર’ શબ્દ શરાબ કરતાં ઊંડો ઊતરી ગયો છે.
કાર્યક્રમનો રંગ રાખતા ‘મિસ્કીન’ સાહેબે જણાવ્યું કે ‘મોત વેળાની આ ઝેંયાસી નથી ગામતી મરીઝ, હું પથારી પર રહું અને ઘર આખું જાગ્યા કરે!’ ‘મરીઝ ગાળીને એમાં જ પી રહ્યા છો શરાબ, કદી ન પીવાની વાળી’ તી જે રૂમાલમાં ગાંઠ. ‘ખસ એટલી સમજ મને પરવર દિગાર દે, સુખ જ્યારે જાય મળે ત્યાં બંધાના વિચાર દે.’ સાહિત્ય અકાદમીના અધ્યક્ષ ભાગ્યેશ જહાએ મરીઝને ટાંકીને કહ્યું હતું કે ગુજરાતી ભાષાને સદાય મહેકતી રાખવા અકાદમી ગુજરાતભરમાં સતત કાર્યક્રમો કરતી રહી છે. અંતમાં આભારવિધિ સંજય થોરાતે કરી હતી અને આ કાર્યક્રમનું ભાવવાહી અને ‘મરીઝ’ સાહેબની શેર-શાયરીની રજૂઆત સાથે સુપેરે કવિ પ્રતાપસિંહ ડાભીએ સંચાલન કર્યું હતું.

- muljibhaidadhi@gmail.com